

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quantacunque sit numero, De signis destruendæ Civitatis, & extremi
appropinquantis Iudicii. Cum videritis abominationem desolationis, &c.
Quiquid abominandum desolatæ civitati acciderit, nulla tam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

DOMINICA XXVIII

ET POSTREMA POST PENTECOSTEN.

Quæ & potest esse xxvii. xxvi. xxv. xxiv. aut etiam xxiii.
secundum regulam supra datam.

DE SIGNIS DESTRVENDÆ CIVITATIS ET EXTREMI APPROPINQUANTIS JUDICII.

*Cum videritis abominationem desolationis, quæ dicta est à Daniele Prophe-
ta, stantem in loco sancto. Matth. 24.*

VERITAS PRACTICA.

Quidquid abominandum desolatione civitati ac-
ciderit, nulla tam gravis abominatio deso-
lationis quam lethale peccatum.

*RATIO EST. Quia nulla tam gravis abo-
minatio desolationis est quam quod est gravius
malum.*

*Sed nullum est gravius lethali peccato malum.
Ergo nec ulla tam gravis abominatio desolationis
est.*

AD primam propositionem declarandam
tria breviter recenseri possunt. Primum quid sit
abominatio desolationis, nempe aliquid abomi-
nandum propter quod desolata sit civitas; vel
ipsa tam gravis desolatio, vastitas, solitudo &
expilatio civitatis ut abominationem sui exci-
tet, hoc est enim proprie desolatio, expilatio &
ita suis expolari bonis nihil ut super sit quam
solitudo & vastitas.

Secundo, quid illud fuerit abominandum in
loco sancto propter quod diceretur esse talis de-
solatio, vel quomodo fuerit ita desolatum tem-
plum & in solitudinem ac vastitatem redactum.
Varia est interpretum opinio. Alii enim refe-
runt ad Antichristum qui se velut Deum in tem-
plo volet adorari; sed minus literalis est ista
interpretatio. Alii ad exercitum Romanorum
incenia civitatis obsidentem, vel ipsum tem-
plum, & tum suas aquilas, aliave signa bellica
præferentem quæ Judæi abominabatur. Alii

dicunt esse imaginem Cæsaris quam iussit Pila-
tus in templo vel in ipsis etiam Sanctis Sancto-
rum collocari. Alii potius interpretantur de sta-
tua Adriani Imperatoris quam ipse in loco tem-
pli erexit. Sunt qui probabilis referant ad se-
ditionem illam de qua Josephus l. 6. de bello
Judaico c. 1. quando scilicet quidam e Judæis
Zealotæ d. i. ob nimium legis Judaicæ zelum,
se in templum receperunt, ut dum illud ac pa-
triæ leges contra Romanos tueri volunt, illud
potius contaminarent. Alii denique non aliam
volunt esse abominationem desolationis in lo-
co sancto quam ipsam templi eversionem, ac u-
niversam illam stragem quæ tota civitas in abo-
minandam solitudinem, vastitatem & desolati-
onem versa est de qua, die præcedenti.

Quidquid sit, certum est intelligi gravissi-
mum aliquod malum quo præ cæteris desola-
retur Judæi & quod præsertim abominari di-
cerentur. Unde illud tertium superest iatis per-
spicuum quod habet propositio, quod nulla est
tam gravis abominatio desolationis quam quod
est gravius malum sive in se, sive in personis
quarum est malum, sive in quos alios redunda-
re possit. Nam si universim dicatur abomina-
ndum quod desolet & vastet; certe quanto quid
magis desolabit & vastabit, tanto magis aut
gravius dicitur abominandum, aut ipsa gravi-
or abominatio desolationis. Sic Propheta Eze-
chiel ait se à Domino ductum ut videret in tem-
plo quas Judæi committerent abominationes,
primo quidem magas, deinde verò majores
ac majores prout gravius malum Deo iudice
conti-

continebant. Divino nempe iudicio res pendere debent, seu rerum major aut minor gravitas aestimari.

AD SECUNDAM vero propositionem:

Sed nullum est gravius lethali peccato malum.

Sive illud in se consideres, prout æquus divini iudicii lance pendendum est; sive in bonis quibus animam privas, & in miserandam solitudinem, vastitatem, ac desolationem adigis: sive in damnis temporalibus & æternis quæ seculum infert: Vide in appendice ad Missiones in 3. p. post Hebdomadam undecimam, capite decimo tertio; ubi hæc fusius exponuntur: unde Veritas evidenter patet, quod quicquid abomi-

nandum desolata civitate acciderit, nulla tam gravis abominatio desolationis quam lethale peccatum. Mala simul omnia conferantur, nihil tale est malum quam offensa Dei. Vide & pro veniali peccato in 2. p. Fer. 6. Hebdom. 1. post octavas Paschæ. Et ibid. Sabbato Hebdom. 3. Praxis vero est illud sentire & dicere quod Phaltes regius, *Iniquitas odio habui & abominatus sum. Omnem viam iniquitatis odio habui.* Quemadmodum aliquod, inquit S. Augustinus immanissimum marini itineris saxum declinabit, ubi tam pretiosarum rerum necesse est pati naufragium. Quod ut non contingat, longe inde velificat qui in ligno crucis cum mandatorum divinarum oneribus navigat.

Pf. 118.

Qui legit intelligat.

VERITAS PRACTICA.

Qui quod legit intelligere negligit, negligentia suæ poenas legit.

SENSUS & RATIO EST. Quod qui legit observanda, nec habet animum observandi quæ legit, peccat peccato negligentia & peccati sui debitas poenas legit.

Sed qui negligit intelligere quod legit, non habet animum observandi ea quæ legit.

Ergo & peccat & negligentia sua poenas legit, quas ut evitet, audiat Christum admonentem, Qui legit, intelligat.

CUM Christus Dominus de futura loquens abominatione desolationis dixisset eam esse quæ à Daniele Propheta quondam prædicta est, statim addidit, qui legit intelligat, quia subobscurum erat quid illa significarent Prophetæ verba, idcirco admonet ne leviter & præpropere ut solet fieri, legantur, sed studiosè, diligenter, & tam accuratè ut intelligantur, & inde fructus colligatur. Quod sanè monitum ad alia quæ legimus vel ex sacris libris vel ex aliis quos spirituales vocamus, transferri potest, & inde contra solitam plurimorum negligentiam qui transeunt omnia legunt, saluberrima Veritas elici, *Ut qui quod legit, negligit intelligere, timeat ne perire sui poenas legat.*

Scelus est autem præcipuè de his quæ præcepta morum continent & quæ ira veniunt in praxim & in observationem, ut eorum prætermisio possit esse culpabilis; tunc planè Veritas *Hayneusius Pars quarta,*

locum habet, & sic aperte ac breviter declaratur, quia qui legit sibi observanda, nec habet animum ea observandi, peccat vel peccato particulari quod his opponitur quæ tum legit, vel peccato generali quod dicitur negligentia, quæ negligimus quæ sunt nostræ salutis & perfectionis, cuius si studiosi essemus ut par est, statim atque cognoscimus quid ad illam spectet, tota mente atque ambabus ut dici solet ulnis amplecteremur. Quod præclare admodum significavit Ecclesiasticus cum dixit, *Verbum sapiens Eccl. 21. quo locumque audierit, scelus laudabit & ad se adiciet; audivit luxuriosus & displicebit illi, & projiciet illud post dorsum suum.* Quod etiam referri potest illud Ecclesiasticæ, *qui timor Dei, Eccl. 7. nihil negligit.* Atque illud etiam Apocalypsis, *Apo. 3. In mente habe, qualiter acciperis, & audieris, & serva.* Quamobrem hinc illud evidens est quod qui hunc animum in legendo non habet, planè negligens habeatur.

Et quod aliud habet propositio, non minus evidenter sequitur quod suæ negligentia poenas legit, quas nempe passim Scripturæ denunciant, ut cum in Proverbiis dicitur, *qui negligit Prov. 19. viam suam mortificabitur:* Et manifestè Apoc. Hebr. 2. *stolus, propterea, inquit, abundantius oportet observare nos ea quæ audivimus, ne fortè perfluamus. Si enim qui per angelos dictus est sermo, factus est firmus, & omnis pravariatio & inobedientia accipit justam retributionem, quomodo nos effugiemus, si tantam neglexerimus salutem?*

SED, quæ est altera & præcipua propositio, qui quod legit, negligit intelligere, non habet animum observandi ea quæ legit. Habet enim